Stela a 16 huskyů

Tereza Pařízková

Ilustrovala Ivona Knechtlová

EUROMEDIA GROUP

Text © Tereza Pařízková, 2019
Illustrations © Ivona Knechtlová, 2019

ISBN 978-80-7617-756-7

Mojí malé Lotce.

A také Glendě, mé aljašské přítelkyni.

Dcera mašéra

Budu vám vyprávět příběh, ze kterého vás zastudí na prstech u nohou a taky u srdce. Zavede vás totiž do krajiny sněhu a mrazu. Ta krajina je až na samém konci světa, kde spatříte polární záři a taky pochopíte, že ticho a samota mohou být úžasné a nebezpečné zároveň.

Jmenuju se Stela, je mi deset a můj táta je mašér. Že jste takové slovo nikdy neslyšeli? Určitě už jste ale slyšeli o psích spřeženích, která mezi sebou závodí o to, které se dostane do cíle nejrychleji. Každé psí spřežení má svého mašéra, tedy člověka, který psům pomáhá, povzbuzuje je a udržuje v tempu. To však není všechno. Mašér je nejlepší kamarád své smečky, cvičí ji a stará se o ni, jak nejlépe dovede.

A to přesně je i můj táta – táta mašér.

Můj táta říká: „Být mašérem je poslání. Nevybral jsem si to, narodil jsem se pro to.“ A potom se vždycky rozpovídá o tom, jak si ho v sedmi letech našel jeho první husky Čumáčisko, který se náhodou prohánět po louce zrovna ve chvíli, kdy tam šel i můj táta.

Táta mi tuhle historku vypráví už odmalička, ale teprve nedávno mi děda Baltazar prozradil vlastní verzi této příhody. Děda totiž Čumáčisko na tu louku pustil o několik minut dřív, než tam poslal mého tátu.

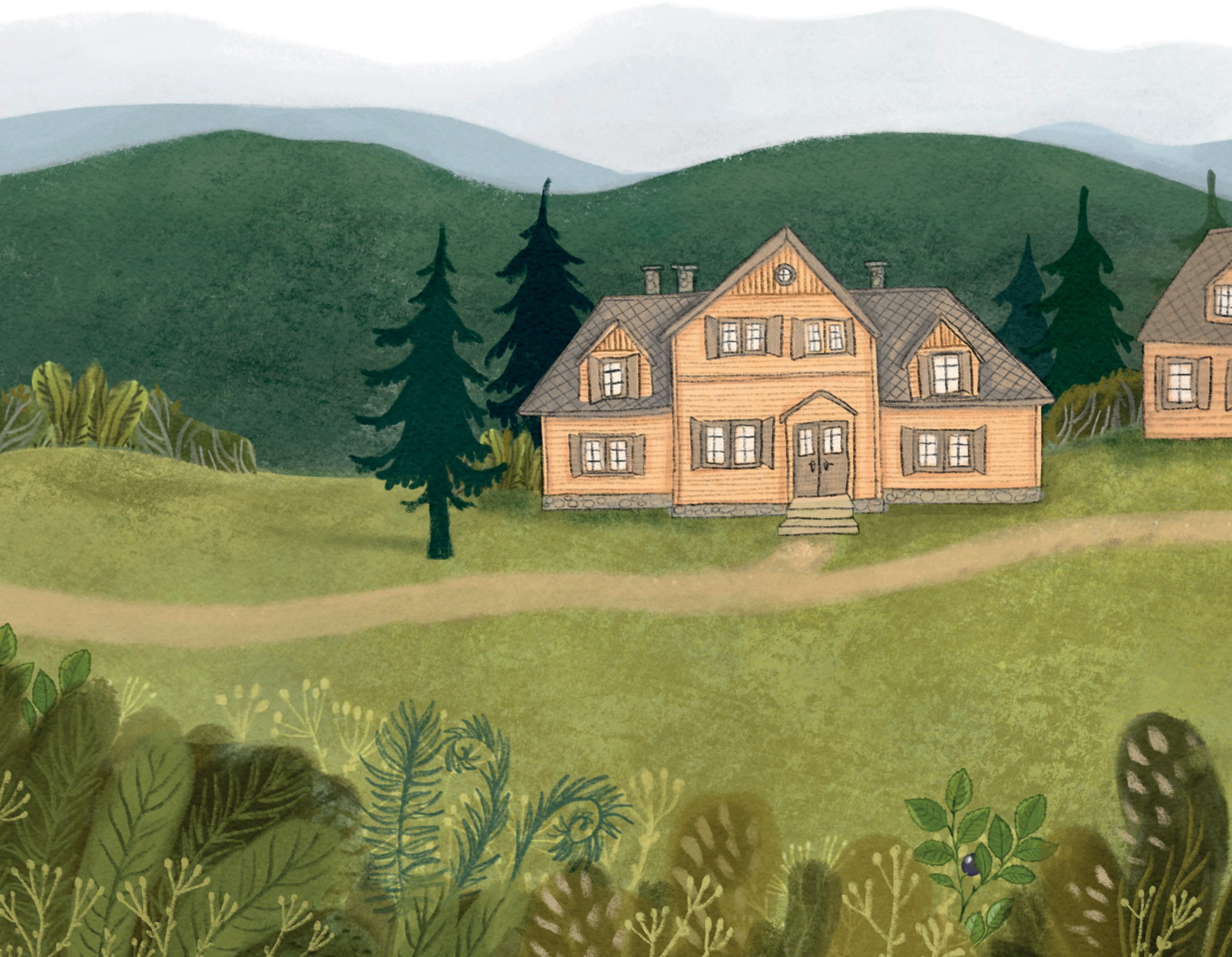

A tak by se slušelo vám nejprve povědět něco víc o dědovi Baltazarovi, protože on je strůjcem osudu naší rodiny a taky nejlepším dědou na světě.

Děda Baltazar

Děda Baltazar je člověk z hor. V horách Osmihorkách se narodil a vychodil malou horskou školu. V horách se i zamiloval a oženil s mojí babičkou. A v horách také vlastníma rukama postavil to nejkrásnější horské stavení a vychoval dva syny – mého tátu a strejdu Edu.

Děda Baltazar na horách zapustil kořeny tak hluboké, že by si nedokázal představit žít jinde a jinak. Ke svému horskému stavení v Osmihorkách před časem dostavěl i malý penzion, který je od přízemí až po střechu neustále plný hostů a jejich příběhů z dalekých cest. Děda je vždycky jedno velké ucho. Zatímco bafá ze své oblíbené dýmky, kterou mu vyřezal kdysi jeho táta, můj praděda, kterého jsem nikdy nepoznala, poslouchá všechna ta vyprávění,

která voní po dálkách a nejednom dobrodružství. My, kdo ho však známe, v jeho očích kromě nadšení vidíme i pokoru a vděk za to, že mohl celý život strávit právě v Osmihorkách.

K mým desátým narozeninám, které jsem měla v červenci, mi děda Baltazar přichystal překvapení. Do borůvkových keřů, které máme hned na kopci u lesa za naším stavením, mi schoval deset pěkně zabalených balíčků s barevnými stužkami. Ty stužky vzal děda jistě z babiččina šicího stolku. Na všech balíčcích bylo velkým dědovým písmem napsáno STELINCE a v jednom z nich bylo i ručně malované přání, ve kterém stálo:

Drahá Stelinko,

ať jsi vždy tak správná a k přírodě spravedlivá. Pamatuj, že hvězdy Ti vždy ukážou správnou cestu, když v nich budeš číst. Vím, že Ty to umíš.

Tvůj děda z hor, Baltazar z Osmihorek

Všechny balíčky jsem si rychle odnesla z borůvkových keřů domů, abych je mohla otevřít před dědou a tátou. Hned v prvním z nich na mě čekala kniha, kterou jsme měli s dědou úplně nejraději – *Volání divočiny* od Jacka Londona.

„To je velice speciální vydání! Vyšlo v roce, kdy jsem se narodil! Dostal jsem ho od táty k desátým narozeninám a teď je tvoje!“ zvolal děda a zeširoka se usmíval. Dala jsem mu nadšeně první pusu a potom ještě dalších devět. V každém balíčku byla kniha od Jacka Londona, ke které se vázal nějaký

příběh. Některé z nich jsem už znala, ale třeba *Dceru sněhu* nebo *Aljašku* jsem viděla úplně poprvé.

Celá šťastná jsem si je odnášela do knihovny. Ještě předtím jsem však knihy běžela ukázat na louku babičce, která tam měla hrobeček ve stínu starého křemeláku, tedy dubu, který tam pradědeček vysadil jako památeční strom, když se děda narodil.

Dědův smutek a výlet

Když babička umřela, děda se zavřel do své ložnice a sedm dnů nevyšel ven. Nechtěl s nikým mluvit, nechtěl nic jíst, nechtěl si číst a ani práce v jeho dílně ho nebavila. Můj táta, ani strejda Eda, který tehdy přijel z Kanady, kde bydlí, mu nedokázali ulehčit od jeho zármutku.

Když byl děda ve své ložnici zavřený přesně sedmý den, vzbudil mě táta se strejdou Edou v půl šesté ráno a řekli mi, že pojedeme na výlet. Celá rozespalá jsem tehdy nasedla do tátova džípu a z okýnka sledovala míhající se krajinu, která se zrovna probouzela. V hlavě jsem měla tolik otázek, ale z tátova a strýcova výrazu jsem pochopila, že mi stejně nic neprozradí.

O několik hodin později jsme zastavili před nízkým cihlovým domkem s rozlehlou zahradou a obrovským zabahněným dvorkem, na kterém byly jako houby po dešti rozesety malé dřevěné boudy s nápisy, které jsem tehdy ještě nedokázala přečíst.

Najednou se spustil povyk a k boudám se rozeběhl obrovský chumel psů. Každý z nich hned věděl, která bouda mu patří a nyní před ní spořádaně seděl a vyčkával. Přijeli jsme zrovna na ranní krmení.

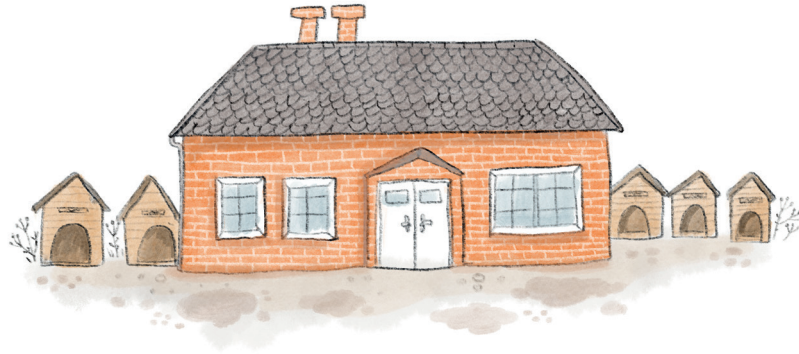

Později jsem se dozvěděla, že ty nápisy na boudách byly jména členů této psí smečky. A tak jsem se poprvé naživo setkala s plemenem sibiřského huskyho.

Táta zpozoroval mou prvotní obavu a chytil mě pevně za ruku. Pamatuju si ten jeho pohled, který se lesknul jako tůňka, co máme v lese, a ve kterém se jako v zrcadle odráželo všechno to dění na zabláceném dvorku.

Nikdy předtím jsem tátu plakat neviděla a vlastně ani nevím, jestli tohle pláč byl, ale rozhodně to k němu mělo blízko. Myslím si, že to byl jeden z nejšťastnějších okamžiků tátova života. Jako bych ho i zaslechla potichu si říkat: „Proč jsem to jen neudělal dřív?“ Strejda Eda tehdy tátu poplácal po rameni a už ho spolu se mnou táhl dovnitř, přímo do centra ranního krmení.

Strejda Eda se znal s paničkou té velké psí rodiny. Hned jak se uviděli, tak si padli do náruče. Syn té paní mi potom ukazoval, jak se psi správně krmí. Každý musel dostat svou porci zvlášť, aby si snídani vzájemně nesnědli. Vzpomínám si na to moc dobře, protože mi to tehdy připomnělo snídani u nás doma v Osmihorkách, kde pravidelně hrajeme soutěž o prázdný talíř. Vítěz se může přikrást k tomu, kdo ještě nedojedl, a bez jediného slova mu vzít z talíře to, na co má zrovna chuť. Kolikrát jsem už takhle přišla o vajíčko natvrdo, párek nebo chleba se sýrem.

Jeden husky na mě tehdy vyskočil a povalil mě na blátivou zem. Když ke mně táta polekaně přispěchal, našel mě, jak si v bahně s huskym odevzdaně hraju, a to, co považoval za vzlyky, byl můj hlasitý smích. Celou špinavou a šťastnou mě ze země posbíral a my jsme si s huskym na znamení dobře strávené chvíle podali ruce. Tedy, já jsem mu podala ruku a on mně, jako dobře vychovaný pes, podal packu. Táta mě celou špinavou odvedl dozadu za ten zabahněný dvorek, kde na mě čekalo velké překvapení. V ohrádce tam poskakovalo šest štěňat.

Dva ze šesti

Táta se ke mně naklonil a řekl: „Je to na tobě, hvězdičko, vyber dva. Jednu holku a jednoho kluka.“

Nemohla jsem tomu uvěřit! Budeme mít dvě štěňata? A odvezeme si je dneska domů? Ta hodná paní od psů, kamarádka strejdy Edy, mi hned ukázala, které z nich jsou holky a kteří jsou kluci. Bylo to přesně napůl.

Prvního jsem vybrala kluka. Tam jsem měla jasno hned. V momentě, kdy mě uviděl, se ze všech sil rozběhl, a zrovna když se pokoušel přeskočit tu nízkou dřevěnou ohrádku, prudce do ní narazil hlavou a skácel se na zablácenou zem. Hned jsem se k němu sklonila a ta paní od psů ho vzala a dala mi ho do náruče. Byl to krasavec s modrýma očima, bílými vousky a náprsenkou celou od bláta. Oblíznul mi nos, spokojeně mi zavrněl v náruči a při protažení ukázal své holé bříško. Podívala jsem se na tátu a strejdu a ti spokojeně přikývli, že kluka tedy máme.

„To je láska na první pohled, toho tu nemůžeme nechat,“ řekl strejda Eda a vzal si ho taky do náruče.

„Jak se bude jmenovat?“ zeptal se hned táta, který nesnesl pomyšlení, že náš pes ještě nemá jméno.